

Sygn. akt **X Ga 368/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Iwona Wańczura (spr.)
Sędziowie:	SO Katarzyna Żymelka SO Barbara Przybyła
Protokolant:	Andrzej Chodorowski

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2017 r.

na rozprawie sprawy

z powództwa: **T. S. (S.)**

przeciwko: **(...) Spółce Akcyjnej w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 29 kwietnia 2016 r.

sygn. akt VI GC 101/15

1) oddała apelację;

2) zasądza od powoda T. S. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 120,00 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu odwoławczym.

SSO Katarzyna Żymelka SSO Iwona Wańczura SSO Barbara Przybyła

Sygn. akt X Ga 368/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 kwietnia 2016 r. w sprawie z powództwa T. S.

przeciwko pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej

w W. o zapłatę Sąd I instancji zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 485,03 zł z ustawowymi odsetkami od 01 marca 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 01 stycznia 2016 r.; oddalił powództwo w pozostałej części; zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 225,13 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania i zwrócił powodowi niewykorzystaną zaliczkę w kwocie 233,70 zł, dokonując na podstawie okoliczności bezspornych i dowodów powołanych w uzasadnieniu orzeczenia następujących ustaleń:

W wyniku kolizji drogowej z dnia 25 stycznia 2013 r. uszkodzony został samochód marki D. (...) będący własnością poszkodowanego, nr rejestracyjny (...). Sprawca zdarzenia był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego. Poszkodowany zgłosił szkodę pozwanemu w dniu 25 stycznia 2013 r. W dniu 30 stycznia 2013 r. pozwany wypłacił odszkodowanie w kwocie 1.448,78 zł. W dniu 28 stycznia 2013 r. poszkodowany przelał na powoda wierzytelność odszkodowawczą.

Powód obciążył poszkodowanego opłatą parkingową za 3 dni postoju w dniu 5 lutego 2013 r. Koszt naprawy uszkodzonego samochodu wyniósł 1.933,81 zł.

Na tej podstawie Sąd I instancji zważył, że zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Powód wywodził roszczenie z umowy ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów (zwanej dalej również ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych).

Podstawowym aktem prawnym regulującym kompleksowo ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w związku z ruchem pojazdu mechanicznego jest ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., Nr 124, poz. 1152 ze zm.) – dalej zwana ustawą. Jej przepisy stanowią *lex specialis* względem art. 822 § 1 kc, a w sprawach nieuregulowanych stosuje się przepisy kodeksu cywilnego art. 22 ustawy.

Zgodnie z art. 34 ustawy z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku

z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy). Stosownie do art. 36 ust. 1 ustawy odszkodowania ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność co do zasady i wypłaciła część odszkodowania. Zakwestionowała wyłącznie wysokość odszkodowania.

W myśl 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła i naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Zgodnie z art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Wysokość szkody poniesionej przez poszkodowanego została ustalona przez biegłego i wyniosła 1.933,81 zł. Żadna ze stron nie zakwestionowała tej opinii. W tej sytuacji należna powodowi część odszkodowania wyniosła 485,03 zł (1.933,81 zł – 1.448,78 zł wypłacone odszkodowanie). Tę sumę zasądono na podstawie art. 822 § 1 k.c., w pozostałej części powództwo oddalając. Oddalono powództwo zarówno co do pozostałej części kosztów naprawy, jak i kosztów parkowania. Koszt parkowania nie został uznany za pozostający w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą poniesioną przez poszkodowanego. Powód nie wykazał, z jakiej przyczyny oraz kiedy samochód poszkodowanego był odpłatnie przechowywany u powoda.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., a o kosztach postępowania - na podstawie art. 100 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku, w części oddalającej powództwo co do kwoty 129,99 zł, wniósł powód, zarzucając mu naruszenie przepisów:

- postępowania, mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niewłaściwą ocenę dowodów, a w szczególności przez uznanie, że szkoda w pojeździe poszkodowanego powinna zostać rozliczona w oparciu o ceny zamienników części, a dopiero w przypadku braku takich zamienników może być rozliczona w oparciu o ceny oryginalnych części zamiennych,

- prawa materialnego, tj.:

- art. 363 k.c. poprzez zakwestionowanie tego, że wybór sposobu naprawienia szkody jest prawem poszkodowanego, a także przez uznanie, że naprawa pojazdu przy wykorzystaniu oryginalnych części zamiennych jest dopuszczalna dopiero w przypadku braku zamienników takich części,

- art. 415 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że powodowi należne jest odszkodowanie w wysokości mniejszej, aniżeli faktycznie poniesiona szkoda.

Powód domagał się zmiany wyroku w odniesieniu do jego punktu 1. i zasądzenie od pozwanego kwoty 615,02 zł z odsetkami ustawowymi od 31.12.2015 r. oraz dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w miejsce zasądzonej kwoty 485,03 zł oraz kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie – uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu dotychczasowych kosztów postępowania. W uzasadnieniu powód przedstawił argumentację na poparcie zarzutów apelacyjnych, wskazując, że poparł opinię biegłego, który ustalił koszt naprawy pojazdu przy wykorzystaniu nowych części oryginalnych na 2 063,80 zł, stwierdzając, że naprawa nie spowoduje wzrostu wartości pojazdu.

W odpowiedzi pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania, podnosząc m.in., że Sąd I instancji uwzględnił naprawę pojazdu przy wykorzystaniu części oryginalnych i częściowo – części oznaczonych symbolem Q, co według biegłego pozwoliło na przywrócenie stanu pojazdu do stanu sprzed szkody.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja powoda nie może odnieść skutku, gdyż wyrok Sądu I instancji jest słuszny, odpowiada prawu. Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne dokonane przez ten Sąd, przyjmując je jako własne. Zostały one oparte w zasadniczej mierze na opinii biegłego, której strony nie kwestionowały. Właściwa jest również ocena prawna faktów i zastosowanie stosownych do okoliczności przepisów prawa. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Wnioskom wysnutym przez Sąd I instancji na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego nie sposób zarzucić naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów. Przyjęcie przez Sąd I instancji zasadności poniesienia przez poszkodowanego kosztów naprawy pojazdu z zastosowaniem części oryginalnych i części „Q” znajdowało w pełni oparcie w opinii biegłego. Wyliczając ten koszt, biegły ustalił jednocześnie, że użycie takich części pozwala na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody, co realizuje wymagania określone w art. 363 § 1 k.c., zgodnie z którym naprawienie szkody

powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej.

Należy zwrócić uwagę na nieznaczną różnicę kosztów naprawy przy użyciu wyłącznie części oryginalnych i przy zastosowaniu tych części również z elementami „Q”, co świadczyć może o prawie podobnej jakości obu tych części. Wyższa cena części „O” wynika z tego, że stosowane są przy montażu samochodów.

Oceny, czy zasadna jest naprawa uszkodzonego pojazdu z wykorzystaniem wyłącznie części oryginalnych, należy dokonywać w zależności od okoliczności sprawy, uwzględniając m.in.: rok produkcji samochodu, jego markę, czy był stale serwisowany w Autoryzowanych Stacjach Obsługi, czy wymianie podlegają elementy jezdne pojazdu, rzutujące na niezawodność i bezpieczeństwo jazdy nie tylko pasażerów tego pojazdu, ale i innych uczestników ruchu.

W okolicznościach niniejszej sprawy: w czternastoletnim samochodzie (...)wymieniono drzwi, listwę i klamkę, nie sposób doszukać się przyczyn, dla których zasadnym było zastosowanie jedynie części oryginalnych, skoro użycie także części „Q” zapewniało przywrócenie pojazdu do stanu sprzed wypadku, a zatem rekompensowało szkodę.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną, o kosztach postępowania odwoławczego orzekając na podstawie art. 98 k.p.c.

w zw. z § 2 pkt 1 i § 10 ust.1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Katarzyna Żymelka SSO Iwona Wańczura SSO Barbara Przybyła